

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku M. J.

przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z udziałem
zainteresowanego P. J.

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 stycznia 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z
dnia 12 kwietnia 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2011 r. oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 października 2010 r., oddalającego odwołanie M. J. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 8 czerwca 2010 r., stwierdzającej wobec zainteresowanego P. J. ustanie od dnia 1 października 2005 r. ubezpieczenia społecznego rolników.

Odwołujący się M. J. wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, a mianowicie przepisów art. 5a i art. 37 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, a także na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego

wyroku, a także poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz orzeczenie co do istoty sprawy przez „uchylenie skarżonych decyzji” i zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów procesu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania „wobec istnienia potrzeby wykładni budzącego poważne wątpliwości przepisu art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tj. Dz. U. z 2008 r., Nr 50, poz. 291 ze zm.) w zakresie obowiązku zgłoszenia do KRUS wznowienia po zawieszeniu działalności przed 24.8.2005 r., gdyż od roku 1998 brak było takiego obowiązku, w 2004 r. powstał ustawowy obowiązek zgłoszenia informacji (oświadczenia o kontynuowaniu ubezpieczenia po podjęciu działalności, zaświadczenia z Urzędu Skarbowego o należnym podatku), a dopiero po 24.08.2005 r. wyraźnie zdefiniowano, że wznowienie działalności jest rozpoczęciem działalności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane przez skarżącego okoliczności nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, albowiem istota rozstrzyganej sprawy dotyczy prawidłowości stwierdzenia przez organ rentowy ustania ubezpieczenia społecznego rolników w stosunku do zainteresowanego

Przemysław Jańczaka, co zależy nie tylko od kwestii obowiązku zgłoszenia KRUS wznowienia działalności gospodarczej w stanie prawnym obowiązującym przed 24 sierpnia 2005 r., ale i od wypełnienia obowiązku nałożonego art. 5a ust. 5 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (w brzmieniu obowiązującym od 2 maja 2004 r.), zgodnie z którym do dnia 14 lutego każdego roku rolnik lub domownik prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą lub współpracujący przy prowadzeniu tej działalności, podlegający ubezpieczeniu, zobowiązany był po rozliczeniu roku podatkowego złożyć Kasie zaświadczenie właściwego organu podatkowego o wysokości należnego podatku za miniony rok. Z art. 5a ust. 7 ustawy wynikało bowiem wyraźnie, że niezachowanie terminu, o którym mowa w ust. 5, o ile nadal prowadzona jest pozarolnicza działalność gospodarcza, jest równoznaczne z zaistnieniem okoliczności powodujących ustanie ubezpieczenia z końcem kwartału, w którym rolnik lub domownik zobowiązany był złożyć zaświadczenie.

Według ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), zainteresowany po wznowieniu działalności z dniem 1 sierpnia 2005 r., nie złożył stosownego zaświadczenia do 14 lutego 2006 r. (ani w latach następnych, bo dopiero 31 maja 2010 r. wpłynęło zaświadczenie Urzędu Skarbowego w G. o zryczałtowanym podatku należnym za 2009 r. oraz zaświadczenie o wznowieniu działalności gospodarczej), choć w piśmie KRUS z 25 czerwca 2004 r. został prawidłowo pouczone o obowiązku terminowego zgłaszania w organie rentowym wykonywania działalności gospodarczej opodatkowanej zgodnie z przepisami o zryczałtowanym podatku dochodowym, przedkładania zaświadczeń o wysokości należnego podatku oraz o skutkach niedochowania przewidzianych ustawą terminów. Już tylko z tej przyczyny w stosunku do zainteresowanego ubezpieczenie społeczne rolników ustało z dniem 1 października 2005 r. z mocy prawa, niezależnie od tego, czy w obowiązującym wówczas stanie prawnym należało zgłosić nie tylko rozpoczęcie, ale również wznowienie działalności gospodarczej.

W tym kontekście wyjaśnienie przedstawionego przez skarżącego problemu nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym, a tym samym nie może stanowić on okoliczności uzasadniającej

przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15 – 16, poz. 243).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.